

Artur Möller

Hemmet för min dröm. Elegier och epigram

Stockholm. P. A. Norstedt & söners förlag 1912.

[– Läs mer om verket här](#)

Det avbildade exemplaret tillhör Uppsala universitetsbibliotek.

Detta verk är fritt från kända upphovsrättsliga begränsningar. Vid användning ber vi att du hänvisar till Uppsala universitetsbibliotek och Litteraturbanken.se.

Ytterligare information om upphovsrätt för detta verk finns hos Litteraturbanken:

<https://lb.se/författare/MöllerA/titlar/HemmetFörMinDröm/faksimil?om-boken>

Permanent länk (URN):

<https://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:lb-lb1637544-faksimil>

L.

L. litt.

Dikt.

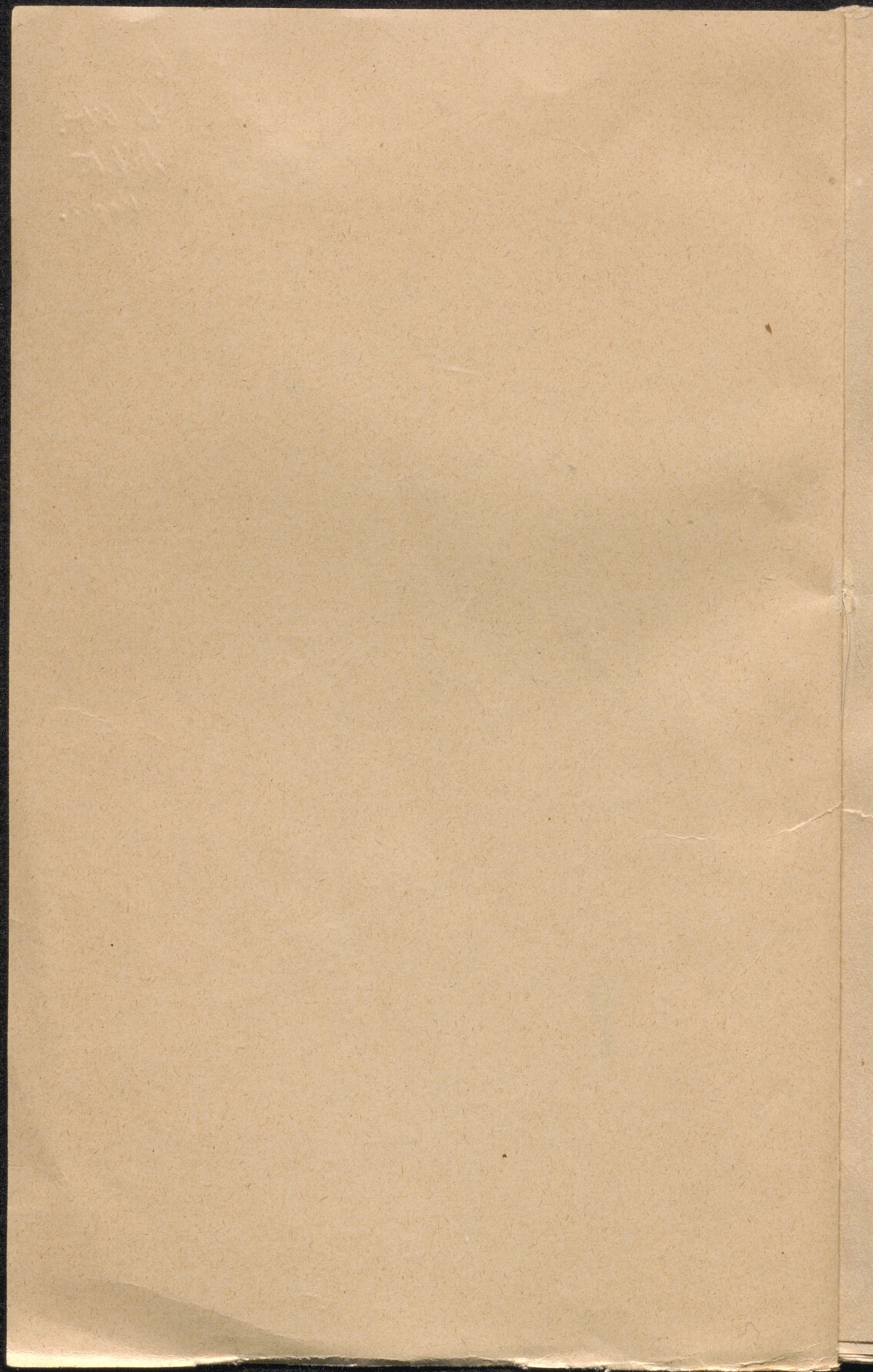
Kaps.

A. Molley

Heimmet för min dröm.

1912.

ARTUR MÖLLER

HEMMET FÖR MIN DRÖM

ELEGIER OCH EPIGRAM

STOCKHOLM

P. A. NORSTEDT & SÖNERS FÖRLAG.

CENTRALTRYCKERIET, STOCKHOLM 1912.

HEMMET FÖR MIN DRÖM.

*Bär ej din håg likt min ett ljust minne,
ett dunkelt — ack, du vet ej hvarifrån,
kanske af döda fäder blott ett lån?
Men plötsligt stannar du i lifvets ström:
en hemlig visa väller upp där inne,
en andehand dig smeker, len och öm . . .
En gammal hågkomst — hemmet för din dröm.*

Ur lummigheten hvit en gafvel blinkar —
en gammal herrgårds mellan gamla trån.
Här ligger nejden öppen, ljus och vän.
När solen bränner vägens hvita band,
där bakom grinden svalkan ljuft dig vinkar.
En vindfläkt buktar en gardin ibland
och doften för från mogna jordgubbsland.

Förtroligt gröna fönsterluckor blicka.
Nu dåsar allt i middagstimmans blå,
som hvita strömoln lätta tankar gå . . .
Långt, långt är härifrån till kvalm och larm.
Så sjunker skymning. Att ur källan dricka,
som gömmer läkedom mot Astrilds harm,
gå slottets unga långsamt, arm i arm.

Men nu, när månen stiger öfver parken,
som andlös lyss till violinens bikt,
nu stelnar tiden till en frusen dikt.
Det svunna sömmar på sin silfversöm
och andefötter tassa öfver marken.
Som hägring lyfter sig ur lifvets ström
en gammal herrgård — hemmet för min dröm.

ÅKALLAN.

(Till sånggudinnorna.)

*Om i min fattiga själ en vilsen gnista
föll från ert eviga bål.*

*Om den, flämtande i det ödsliga trista,
tviflar om mening och mål.*

*Påminn den, att hvad som skärast därinne
föddes och dog som dröm,
tände kanhända och gaf något syskonsinne
verklighet ljuf och öm.*

*Låt mig ej tröttna att kärlekens pris förkunna.
Glömma hur hjärtat kränkts.
Låt mig, mindre snålsint än lifvet, unna
andra hvad mig ej skänkts.*

*När den förbittrande kyliga åldern nalkas,
låt mig ej neka, att solen en gång sken.
Lär mig minnas, hur ljust ändock att skalkas,
kvinnoblomman hur len!*

*Ensam bland böckerna låt mig leende tänka:
Kanske går den på äfventyr än, din sång.
Kanske bevekta den nu en skälfvande hand att skänka
nyckeln till sin balkong.*

ETT VÅRENS STRÖMOLN . . .

*En dagers fall från slipadt tak?
Ett hemligt stänk ur tonevågen?
I frusna minnet öppnades en vak.
Ett vårens strömoln drog mig genom hågen.*

*I krans af tysta skogars skygd
de vida ängarna i solgråt blänkte,
jag kände det; här var den byggd,
som drömmen mig till hembygd skänkte.*

*Hur greps jag af min ungdoms rus!
Hur nytt, hur friskt blef allting gifvet
i den förväntans helga ljus,
som aldrig mer skall stråla öfver lifvet.*

*I ljufva stunder, som flyn bort,
med all er sällhet hjärtat rågen!
Lång lifvets hvardag är, och festen kort —
ett vårens strömoln drog mig genom hågen.*

TRE DIONYSOSEPIGRAM.

I.

*Sömnens och rusets riken,
o, när jag känner er nära!
När en af dagen besviken
anar er allmakt och ära!*

*Trött på sorlet och talen
till era vingslag jag lyss:
brädden med syner pokalen
och milda geniens kyss.*

Susen, susen, tunga af dröm och minne,
fyllen min själ med vällust, fyll den med bäfvan.
Och vid ert sköte känner jag, djupast inne,
intigheten af dagens kval och sträfvan.

II.

Hjärta, hör du, i dig klinga
visorna från gamla dar!
Nöjets kläppar vill du svinga,
vill till dans de tröga tvinga
het och ung som farfars far.

Dumma hjärta, att du briste!
Toner har du ej, blott ord.
På sin tolk tog Bacchus miste.
Vinets sångare den siste
sitter stum vid afröjdt bord.

III.

Nej, hvarför smutta! När din kalk var rågad
med hvardagsplågans beska dropp,
ej blef du då försynt om smaken frågad.
Nej, lifvet sade: botten opp!

*När förödmjukelsen ditt sinne klöst,
i sanning, då dög ej att vara grätten.
Hvad lifvet bjuder rått och hänsynslöst
nog fick du dricka det till sista skvätten.*

*Och lika snålt din framtids perspektiv,
så länge än du dras med denna kropp.
Ovärdig sorg, som fräter bort ditt lif. —
Men här står glömskans bägar. Botten opp!*

HÄGRING.

*Nej, stanna här och njut förutan ord!
Blicken följer förströdt skimrande sländornas lofvar.
Loja kårar vattra den blåa viken,
rassla i kronornas blad.
Gamla solöfverströmmade jord!
Bred din sommarro öfver tankarnas larm.
Brungyllne nakna mänskor på blanka klippor
hvila trygga som sofvande barn vid din barm.*

*Tiden står still, och lugnare hjärtat slår.
Blicken följer förströdt skimrande sländornas lofvar . . .
Loja kårar vattra den blåa viken . . .
Fjärran vid himmelens rand
drömhvitt ett skepp med hängande segel står.
Säg, hvad var det som högg i hjärtatmidtsommarens frid?
Var det en fjärran saknad, ett bleknadt minne
från vårt släktes lyckliga barndomstid?*

DU STILLA DAG —

*Mildt som en glömska dala
flingorna tyst från den sammetsgrå skyn.
Strändernas hållar de kala
mjukna till töcken vid himlens bryn.
Stanna i sinnet, du svala
stilla och lisande syn.*

*O på en dag som denna
stillheten lindas om minnet som vadd.
Sår, som upphört att bränna,
tankar, som knäckt sin gadd,
hånande er, vill jag känna
själen på vinterlig hemfärd stadd.*

DET ÖDE HUSET.

*Nu, när en silfvergrå sorg himmelens anlete höljer,
när under multnande löf marken väntar på kälen,
när förgängelsens våg de gulnade nejdena sköljer —
gamla park, hur din stumhet talar till själen!*

*Ingen klingande röst minnenas genljud väcker.
Öfvergifven väntar du frostens stjärnenätter.
Men på kalnade fingrars toppar lönnen mot himlen
sträcker
några rödgyllne blad, glimmande klart som paljetter.*

*Genom naket grenverk blänka en gul verandas
blinda fönster, för alla tider slutna.
Men ur den blida, stillnade ro jag andas,
hviskar en andestämman om det förflutna.*

HÖGA TRÄD.

*Gamla park, ditt sus går mig till sinnes.
Tjusad vandrar jag i tom allé.
Anförtro en pilgrim hvad du minnes,
medan vattenkonstens nymfer le.*

*Ekotempel mellan smärta stammar.
Gömda gångar för en ljuf reträtt — —
Sköra bågar öfver näckrosdammar
för en släkt, som trampat jorden lätt — —*

*Valthornsklang och ridderliga eder —
än med festens återljud mig gläd!
Gamla park, som hägnat stolta seder,
låt dem susa, dina höga träd.*

TVÅ EXOTICA.

NARKISSOS.

*Vid bäckens rand han sjunkit ned, förtrollad.
Det unga knät är böjdt i mossans bädd,
af underliga hvita blommor sållad.
Hans sköna bleka anlete är lutadt
i andlös skådan öfver källans brädd.*

*Han ser belagen på den jämna pannan,
på trånaden kring svängda ögonbryn
och munnens erosbåge, hudens skimmer.
Narkissos ser sig själf som i en syn
och tycker brinnande sig själf en annan.*

*Sitt namn han ropas hör ur snår, ur klyfta
af nympfens trånande och ömma röst.
Han rör sig ej, hur tungt hon än må snyfta.
Hon har ju ej gestalt, och hennes bön
är eko af begäret i hans bröst.*

DEN FULLKOMNADES HIMMELSFÄRD.

*Så som stjärnbild öfverglänser stjärnbild,
så som skåda öfverglänser ana,
stiga himlens tjugu portar
för min själ, som lyfter sig i glansen
— men mitt hjärta längtar till Nirvana.*

*Rusad mildt af kärleksblommans dofter
slutes jag i Deva-himlens famn.
Ljufva lemmar snärja mina lemmar,
ljufva läppar söka mina läppar.
— Halfkväfd hviskar jag Nirvanas namn.*

Och med hufvudet i Byammas sköte,
där till sömns dig stilla sånger mana,
och betäckt af lotusblommans kalkar
sjunker själen i sin bästa dröm.
— Bättre dock än detta är Nirvana.

MAJMORGON.

*Kan du få ord, du rena.
korta och tigande stund,
då himmel och haf sig ena
i den blåaste drömmens blund.
Inne ur parkens vrå
tonar en fågels visa
och världen är gryningsblå.*

*Det är som jorden loge
blottad och underbar.
Som om hans visa toge
mig med sig till flydda dar.
Känslornas morgon, då
allt låg i dröm och bidan
och världen var gryningsblå.*

OKTOBERSTILLHET.

*Se hur underbart skön den heliga döden nalkas!
Hvarje träd står tyst för sig själf och tänker.
Och af luftens glasklara dryck rusas du ej, men svalkas.
Kronorna glesnat och se: — hafvets oändlighet blänker.*

*Sviken på vårens dröm och bränd af sommarens flimmer
nu till förgängelsens fest vill skogen stilla sig smycka.
Och i solens sista, stupande skimmer
brytes en evighetsglans, en sällsam aning om lycka.*

BOGSPRÖTET.

*Den trötta dagen slocknat. Modd och dimma.
Och nötta tankars kretsång i min hjärna.
Då såg i grändens mun jag bogspröt glimma;
jag såg det peka, peka mot en stjärna!*

*Så hvit den låg, den sömnförsjunkna briggen.
En andakt tog min själ och ögat lyfte.
Mot silfvermoln förtonade sig riggen
en andeskepnad lik, en dröm, ett syfte.*

*Men oafslåttligt ser jag sprötet peka
mot andra världars glans och fjärran tankar.
Och ur det stumma skrofvet tycks mig eka
ett hjärtas längtan att få lyfta ankar.*

SÅRET.

*Kom — sade Drömmen i natt — och låt oss gå ned i
ditt hjärta.*

*Huttrande tog jag hans hand; vi stego
ned genom gångar och rum, där jag en gång måtte
ha varit.*

Doft som i grafhvalf ekade stegen mot väggar, som tego.

*När vi vandrat en stund, mötte vi mina kära.
Och de talte till mig om tider, som farit.
Klagade öfver kölden, ville komma mig nära —*

*Allt var så ödsligt och stumt och så sällsamt för länge
sedan.*

*Men mot ett dunkelrödt sken en tvekande aning mig
förde.*

*Drömmen svarade mig, min tanke han hörde:
det är såret, som aldrig upphör att blöda.*

Då nickade alla de döda.

*Lätt med sin fingerspets den röda fläcken han rörde.
Ända in till mitt väsens rot förnam jag den brännande
svedan,
medan väggar och hvalf plötsligt färgades röda.*

FEST.

I.

*Hell dig, höga, sällsynta ljus öfver tingen!
Gatans sorl blir musik,
vimlet blir rikt på mening, utan behag är ingen,
hvarje hand vill du trycka.
Högt öfver tak och tinnar
skiner en himmel af lycka,
blånande stor och rik.*

*Går du än i trånga och skumma gränder,
smeker din panna den ljufva
hemligt doftande
fläkten från din lyckas fjärran morgonländer.*

II.

*Liksom en blick kan mörda
och förgifta din dag,
lägga sin sten på den börda
hvert hjärta i lönndom bär,*

*kallar ej stundom ett ögas
hälsning ditt ljufvaste fram?
Kommer som smekning och lisa,
följer din dag som en visa,
lycklig, förtrogen och öm.
Och när ditt öga du sluter,
hemlig sölma hon gjuter
ända in i din dröm.*

HYMN.

*Melodi, som smög dig öfver mig,
där jag satt på småstadstrottoaren
vid den aftondrink, som söfver mig.
O, jag kände dig:
världsstadsfanfaren
till det lif, som här går tungt och fruset.
Hörde bruset
af tusen fötters tramp och viljors jagan,
af ansikten, som nalkas er och fly er
på jakt mot guldets, ryktets eller Sagan
i glansen öfver dimblå avenyer.*

*O, världsstadsensamhet, min ungdoms luft!
Du var ej hjärta och ej kallt förnuft.
Du var ett sorglöst svärmeri för allt,
som hade eldig själ och lätt gestalt.
Och glömska, glömska af det egna kvalet.*

*Så talade i kväll din melodi:
I eremiter som i öknen dragen,
hvad vissten I väl om den ensamhet,
som går i mänskoträngseln lifsbetagen.*

HEM.

*Hvar är mitt hem på jorden?
Här, där de glidit soligt,
barndomens hägnade år,
främling redan jag går.
Träden hviska ej mer som förr förtroligt,
ögon hälsa mig ej som vän,
fönsterna blicka kalla,
känna mig ej igen.*

*Här, där jag förr var hemma,
söker min dröm ditt öga,
längtar jag efter ditt handslag,
vill jag tacka för dem.
Hvart i världen jag vankar,
följa mig dina tankar,
är i ditt hjärta mitt hem.*

DEN 26 JULI.

*Man sade till dig: ordna för dig lifvet,
tag vara på dig, blif som vi en gång!
Men i ett skönhetsrus blef allt tillspillogifvet.
Och därför lefver än bland oss din sång.*

ERNST AHLGREN.

*Vår diktnings ensligt brinnande kvinnosjäl.
Din stil är den ärbara kvinnans stränga dräkt.
Hur djupt du skytt dina systrars falska smycken!
Men ur hvar rad mig möter en brännhet fläkt
från den vulkan, som sprängde din värld
i stycken.*

KUNG LIF.

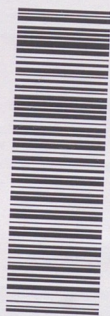
*Att du är rik, hvem har väl tviflat på det!
Så får du också tiggARBref i mängd.
Att läsa alla lär du knappast hinna.
Mitt var dock anspråkslöst, ej sant? — en kvinna.
Kort motivering: själ och blod som brinna.
Dock tycktes det ta tid för att förstå det.
En liten fråga, som du säkert tål
som alla rika — är du kanske snål?*

BJÖRKARNA HVISKA.

*Månen går ut ur en glidande sky.
Ett landskap står fram så mjukt som i drömmen.
Och förtroligt susa träden på branten.
Var det ej här den ländes, vår lyckas ny?
Hur liknar det brutna taket ej den villans, du vet
— villan hvars namn var Doftande Hemlighet.
Här är stigen, som vindlar ner till fjärden.
Fyrbladsväpplingar växte här förr i världen.*

*Månen går ut ur en glidande sky.
Här låg min ungdom och här vill jag lefva.
Lyss hvad björkarna tassla rundt kring dunkla huset!
Dåre den som söker minnena fly!
Här slog vår lycka rot en gyllene vår.
Likagodt hvar jag föddes — här lärde jag älska lifvet.
Här vill jag stanna och lyss till suset
af min ungdoms korta bräddade år.*

Uppsala universitetsbibliotek

16000003057934

